

Mali črni mučenec.

(Pripoveduje afriški misijonski škof Le Roy.)

Ogova je velika reka v temni, vroči Afriki. Zakaj imenujemo Afriko temno, boste, ljubi bralci, pač najlojše spoznali iz sledeče genljive zgodbice, ki se je pripetila na obrežju te valovite reke.

Le med velikimi naporí — pravi misijonski škof — sem dospel s svojim duhovnim sobratom, patrom Biketom, v dolgih izdolbljenih hlodih v misijon Lastorville, ki je posvečen svetemu Petru Klaverju. Urnosti in spretnosti svojih črnih veslačev sem se imel zahvaliti, da nas niso pokrili valovi. Pogosto smo se ustavili, koder smo zapazili na obrežju večje zamorske vasice, da si nakupimo deželnih pridelkov: banan, sladkega manijoka, divjih ptic, kavčuka, slonove kosti itd. Teh reči sicer nismo potrebovali, a morali smo se jih posluževati, da smo bili varni pred napadi divjih paganskih prebivalcev.

Ravno smo se zopet približali eni teh vasi. Svoje čolne smo potegnili prav ob obrežje. Tam nas je sprejela tolpa oboroženih zamorcev z ognjenimi pogledi. V takih položajih misijonar pač ni varen lastne kože; vedno mora biti pripravljen, da daruje svoje življenje za rešitev duš teh ubogih paganov. Saj le to je njegova srčna želja, ko zapušča svoj dom in svoje drage ter odpotuje čez širno morje.

Medtëm, ko so se veslači pogajali za robo, vësel vendar niso izpustili iz rok, da v slučaju nevarnosti takoj lahko nadaljujemo svojo pot. Sedel sem v svojem čolnu in motril kričečo množico. Kar zapazim otroka kakih 12 do 14 let. Bled kot zid, je bil shujšan do kosti. Roke in noge so mu visele kot lesene palčice ob telesu. Le njegove velike steklene oči so bile nenavadno žive. Okrog usten mu je igral tih, čudno žalosten nasmeh. Liki kostenjak, ki je pravkar vstal iz groba, je stal pred mano.

»Dober dan, oče!« me pozdravi popolnoma pravilno francoski.

Skoro sem se prestrašil te prikazni, ki me je nagovorila! »Kaj, ti govoriš francoski?« vprašam.



Krščanski zamorski deček.

»Da. Bil sem v misijonu svete Marije v Gabunu in tam sem se naučil pri misijonarjih.«

»In ti si me spoznal?«

»Jaz vas nisem še nikdar videl. A nosite obleko kot naši menisi (misijonarji). Kaj ne, oče, vi ste misijonar?«

»Da. In ti, ljubi otrok, ali si krščen?«

»Sem.«

»Kako ti je ime?«

»Florentin.«

»Toda, Florentin, ti si bolan!«

»Zastrupili so me.«

»Zastrupili, ubogi otrok? Kdo?«

»Ti ljudje, ki jih vidite tukaj.«

»A zakaj? Kaj si storil?«

»S silo so me hoteli pripraviti do tega, da bi molil njih bogove, tiste grde malike. Dva dni sem se ustavljal, ker bi bil to greh, velik greh; a tretji dan so me zastrupili.«

»In kaj je rekel tvoj oče k temu?«

»Nimam več očeta.«

»In tvoja mati?«

»Tudi matere nimam več.« Zakril si je otrok obraz in zajokal — tudi moje oko je postalo rosno. . .

Oba sva potem molčala. Jaz nisem vedel, kaj naj rečem. »Oče,« je naposled dejal otrok, »rad bi se spovedal. Še deset dni imam živeti; čarovnik je tako odločil.«

Okrogstoječi naju niso razumeli. A med tem, ko so eni kričali in barantali za robo, so naju drugi strogo opazovali.

Globoko ginjen sem poslušal v čolnu spoved tega ponižnega mučenca, ki je stal na bregu. Že se je bližal veliki čarovni duhovnik in je naju motril z grozečimi pogledi. Veslači so me priganjali, naj končam. Deček je pokleknil, in medtem, ko se je čoln počasi pričel pomikati, sem mu podelil sveto odvezo.

»Hvala vam, oče!« je zaklical otrok za menoj.

»Kako sem sedaj srečen!«

Nikdar več potem nisem videl tega ubogega malega zamorčka, ki je tako počasi umiral za svojo sveto vero. V neizrečeno vzvišeni preprostosti je umiral brez duhovnika, brez brata ali prijatelja, ki bi ga podpiral — v popolni nepoznanosti. Gotovo so ga,

ko je bil že blizu smrti, vrgli v reko, kot po navadi storijo z obsojenci, Jaz pa upam, da so spremili angeli črne Afrike to čisto dušo v nebo, in da ji je pripravil ljubi Bog prostor v vrsti mučencev.

Pogosto mi je ta dečkova podoba pred očmi in mislim si, naj jo postavim semkaj malim kristjanom v Evropi v zgled. Saj so tudi oni krščeni in birmani, in krepko se bodo morali boriti, da uidejo zankam, ki jim jih bo nastavljal svet, in bojevati se bodo morali z lastno izprijeno naravo.

* * *

Ljubi bralec! Gotovo se ti smilijo v srce ti ubogi zamorčki, in rad bi jim pomagal. Da, zares! A še bolj pomilovanja vredni so oni zamorčki, ki živijo v temi paganstva in ljubega Boga še nič ne poznajo. In takih je v Afriki mnogo, prav mnogo, nad poldrug sto milijonov. Posebno otroci! O, koliko morajo pretrpeti od svojih paganskih staršev, ali pa morajo delati kot zaničevani sužnji. Če umrjejo tako brez svetega krsta, njih usoda tudi po smrti ni nič boljša.

Misijonarji se trudijo in delajo noč in dan, pa potujejo od kraja do kraja, da rešijo in izpreobrnejo te nesrečne starše, ki sedijo v temi in

v smrtni senci. A kaj — misijonar je ubog in mora prav pogosto s krvavečim srcem le gledati uboge otroke in jim ne more pomagati, ker mu manjka sredstev, manjka denarja, da reši in odkupi take uboge sužnje, jih pouči v sveti veri ter krsti za otroke božje.



Sv. Peter Klaver rešuje zamorce.

Sveti Peter Klaver, ki so ga imenovali sveti oče Leon XIII. za apostola zamorcev, je krstil z lastno roko nad 300 tisoč zamorskih sužnjev. Štirideset let se je trudil, jih izpreobračal in, kar je mogel, vse storil za njih rešitev. Ljubi bralec, ali meniš, da ti ne moreš nič storiti, da tudi ti rešiš katerega teh ubogih črnih paganskih svojih bratcev in sestic? O da, ljubi otrok Marijin! Ti lahko moliš v ta namen. Posebno pri svetem obhajilu prosi ljubega Jezusa in preblaženo Devico, da se usmilita teh nesrečnih duš. A tudi drugače lahko pomagaš na prav lahek način. Družba svetega Petra Klaverja izda vsako leto lep misijonski »Klaverjev koledar« v prid ubogim zamorskim misijonom. Vsak, kdor kupi ta koledar, pomaga reševati uboge duše. Stane pa koledar samo 60 vinarjev s poštnino vred. Kdor pa naroči en ali več tucatov koledarja skupaj, dobi pa pri vsakem tucatu en koledar povrhu. Prinaša ta koledar jako lepe in poučne povesti in slike iz življenja mladih zamorskih kristjanov. Tudi pove v lepi povesti, kako lahko vsak otrok postane misijonar — celo mal otrok, ne da bi zapustil dom in šel v tuje kraje. Če kdo sam ne zmore, naj pa prosi ljube starše, da mu kupijo ta koledar, pa ga potem priporočite tudi svojim tovarišem. Ker pa je Klaverjev koledar vsled splošne priljubljenosti in genljivih povesti navadno kmalu razprodan, zato ne odlašajte, mladi bralci, in naročite ga že sedaj za leto 1919. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Predškofijo št. 8.

Kako sladko zavest boste imeli, da rešite znabití vsaj eno dušo večnega pogubljenja in jo večno osrečite. Ob smrtni uri se vam bo prišla zahvalit in vas bo spremila v nebo.

